

Нани, нани, нани, спи, детенце, плувай!
Въ люлчицата своя чуденъ сънь сънувай —
брѣгове зелени, разкошни градини,
дето се разхождатъ твоитѣ царкини!

Нани, нани, нани, спи ми, рожбо мила!
И на сънь е мама твоята закрила:
нейнитѣ ржце сж въ лодката платната,
трепкатъ като бѣли чайки съсъ крилата.

Калина Малина

Градинарътъ Минчо никога не ходѣше съ закопчана риза. Затова го наричаха Минчо Гологрѣдия.

Единъ есененъ день бае Минчо отиде въ градината да изрови картофитѣ. Когато заби широката мотика въ ровката земя и после внимателно я извлѣче, предъ него се търкулна единъ грамаденъ, чуденъ картофъ, какъвто той не бѣше виждалъ до тогава. Картофѣтъ — не единъ, а нѣколко, срастнали

въ единъ, приличаше до нѣмайкажде на сжщинско, дребно човѣче, на джудже, както казваме ние. Имаше си две кжси, тънки картофчета, като крачка, и голѣмо, издуто коремче, и две пернати настрани ржчички, и друго едно малко картофче, като глава, съ дупчици за очи, за носъ и за уста.

Минчо Гологрѣдиятъ остави мотиката, наведе се, взе чудатия картофъ и почна да го разглежда отъ всѣка стра-